

شناخت عطایای روحانی و کاربرد آنها (۲۴)

اول قرن‌تین ۱۴ : ۲۶ الی ۴۰

دستورالعمل کاربرد عطای سخن گفتن به زبانها

با درود خدمت شما عزیزان، من کشیش جهانگیر، خوشحالم که با آخرین برنامه از مجموعه برنامه های شناخت عطایای روحانی و کاربرد آنها در خدمت شما هستم.

با نهایت خوشحالی عرض می کنم که، با مطالعه آخرین بخش از اول قرن‌تین باب چهاردهم در این جلسه، به مجموعه شناخت عطایای روحانی و کاربرد آنها خاتمه خواهیم داد.

اجازه بدید تا بطور اجمالی مروری بر مطالب این باب، یعنی اول قرن‌تین ۱۴ داشته باشیم.

پولس رسول در این باب بی نظیر قصد دارد تا اعضای کلیسای قرنتس را از آموزه و کاربرد غلطی که نسبت به عطای زبانها داشتند، اصلاح کند.

از این جهت، او مطالبش را در سه بخش به این ترتیب ارائه می دهد.

در بخش اول: که آیات ۱ الی ۱۹ را تشکیل می دهد، او به بحث "مرتبه عطای زبانها" می پردازد و قصد دارد ثانوی بودن مرتبه عطای سخن گفتن به زبانها را نسبت به سایر عطایای روحانی بخصوص عطای نبوت نشان دهد.

در بخش دوم: آیات ۲۰ الی ۲۵ پولس به بیان اینکه عطای تکلم به زبانها نشانه ای است برای بی ایمانان، "هدف از عطای زبانها" را مفصلاً شرح می دهد.

آنگاه در بخش سوم: از آیات ۲۶ الی ۴۰، که مطالعه امروز ماست، پولس رسول، پس از توضیحاتی که تا کنون مطرح نموده، به شرح "دستورالعمل کاربرد عطای زبانها"، می پردازد.

پس عزیزان از شما دعوت می کنم که با دقت هر چه بلیغ تر به مطالعه امروز، که نتیجه تمام مطالعات باب ۱۴ اول قرن‌تین می باشد، با من همراه باشید.

بدیهی است که بدلیل کاربردی بودن مطلب، آیات بیشتری را در مطالعه امروز پوشش خواهیم داد.

مقدمه

خب مطالعه امروز رو با بررسی آیه ۲۶ آغاز می کنیم، که چنین می گوید:

اول قرن‌تین ۱۴ : ۲۶ پس ای برادران مقصود این است که وقتی که جمع شوید، هریکی از شما سرودی دارد،

تعلیمی دارد، زبانی دارد، مکاشفه ای دارد، ترجمه ای دارد، باید همه بجهت بنا بشود. (ترجمه کلاسیک)

قبل از هر چیز، می خوام توجه شما را به مفهوم واژه "بنا کردن" که در این آیه به آن اشاره شده، جلب کنم.

کلمه یونانی oikodomeo به حالت فعل، یا oikodome بحالت اسم، که به فارسی "بناکردن" ترجمه شده، یک واژه ترکیبی است که از دو کلمه، oikos به معنی خانه و domeo به مفهوم ساختن تشکیل شده است. بنابراین مفهوم این عبارت، بنای ساختمان یا خانه سازی است.

پولس این عبارت کلیدی را در این فصل، یعنی باب ۱۴ اول قرنیتیان، شش بار استفاده کرده است که از این قرارند:
او در آیه ۳ می گوید:

اول قرنیتیان ۱۴ : ۳ آنکه نبوت می کند، مردم را برای بنا و نصیحت و تسلی می گوید.

در آیه چهارم آنرا دوبار استفاده کرده و می گوید که:

اول قرنیتیان ۱۴ : ۴ هر که به زبانی می گوید، خود را بنا می کند، اما آنکه نبوت می نماید، کلیسا را بنا می کند.
(ترجمه قدیمی)

و در آیه ۵ می فرماید:

اول قرنیتیان ۱۴ : ۵ زیرا کسی که نبوت کند بهتر است از کسی که به زبانها حرف زند، مگر آنکه ترجمه کند تا کلیسا بنا شود. (ترجمه کلاسیک)

آیه ۱۲:

اول قرنیتیان ۱۴ : ۱۲ . . . شما نیز چونکه غیور عطایای روحانی هستید، بطلبید اینکه برای بنای کلیسا افزوده شوید. (ترجمه کلاسیک)

آیه ۱۷:

اول قرنیتیان ۱۴ : ۱۷ زیرا تو البته خوب شکر می کنی، لکن آن دیگر بنا نمی شود. (ترجمه کلاسیک)

توجه کنید که هدف پولس در استفاده از عبارت بنای ساختمان یا خانه سازی، منظورش تربیت و پرورش اعضای کلیساست. عبارتی، پولس می خواهد توجه مخاطبینش را به اموری از جمله تشویق، نصیحت، تربیت، نظم و ترتیب، که باعث اصلاح و بنای کلیسا می شوند، جلب کند.

از این جهت است که او در آیه ۱۹ مطالبش را با عبارت "تعلیم دادن" بجای "بنا کردن" ادامه می دهد و چنین می گوید:

اول قرنیتیان ۱۴ : ۱۹ لکن در کلیسا بیشتر می پسندم که پنج کلمه به عقل خود گویم تا دیگران را نیز تعلیم دهم از آنکه هزاران کلمه به زبان بگویم. (ترجمه کلاسیک)

و در نهایت در آیه ۲۶ که مطالعه امروز ماست، با یک نتیجه گیری کلی همه اعضای کلیسا را به بنای آن دعوت می کند و چنین می گوید:

اول قرنیتیان ۱۴ : ۲۶ پس ای برادران مقصود این است که وقتی که جمع شوید، هریکی از شما سرودی دارد، تعلیمی دارد، زبانی دارد، مکاشفه ای دارد، ترجمه ای دارد، باید همه بجهت بنا بشود. (ترجمه کلاسیک)

بنابراین، پولس با استفاده از عبارت "بنا کردن" که واژه کلیدی این فصل یعنی اول قرنیتیان ۱۴ می باشد، همه اعضای کلیسا را تشویق می کند تا یکدیگر را، در رشد معنوی و شخصیتی بسوی بلوغ روحانی ارتقا دهند.

عزیزان این کار ساده ای نیست.

پولس همین دعوت تشویق آمیز را از اعضای کلیسای تسالونیکیان بعمل می آورد و به آنها چنین می گوید:

اول تسالونیکیان ۵ : ۱۱ پس همدیگر را تسلی دهید و یکدیگر را بنا کنید، چنانکه هم می کنید. (ترجمه کلاسیک)

از اینجا می توانیم نتیجه بگیریم که این وظیفه فقط به گردن شبانان و خادمان کلیسا نیست بلکه اعضا نیز در آن نقش مهمی دارند.

البته پولس رسول این وظیفه خطیر، یعنی بنای کلیسا را به عهده خادمین نیز می داند، بطوریکه در افسسیان ۴ : ۱۱ الی ۱۶ در این رابطه چنین می گوید:

افسسیان ۴ : ۱۱ - ۱۶ و اوست (یعنی عیسی مسیح است) که بخشید برخی را به عنوان رسول، برخی را به عنوان نبی، برخی را به عنوان مبشر، و برخی را به عنوان شبان و معلم، تا مقدّسان را برای کار خدمت، به جهت بنای بدن مسیح (یعنی کلیسا) آماده سازند، تا زمانی که همه به یگانگی ایمان و شناخت پسر خدا دست یابیم و بالغ شده، به بلندی کامل قامت مسیح برسیم. آنگاه دیگر همچون کودکان نخواهیم بود تا در اثر امواج به هر سو پرتاب شویم و باد تعالیم گوناگون و مکر و حیلۀ آدمیان در نقشه‌هایی که برای گمراهی می‌کشند، ما را به این سو و آن سو براند. بلکه با بیان محبت‌آمیز حقیقت، از هر حیث تا به حدّ او که سر است، یعنی مسیح، رشد خواهیم کرد. او (یعنی عیسی مسیح) منشأ رشد تمامی بدن است، بدنی که به وسیله همه مفاصل نگاهدارنده خود، به هم پیوند و اتصال می‌یابد و در اثر عمل متناسب هر عضو رشد می‌کند و خود را در محبت بنا می‌نماید. (ترجمه هزاره نو)

بنای کلیسا، یعنی رشد روحانی و شخصیتی تک تک اعضای کلیسا، حکم و مسئولیت خدادادی همه ما مسیحیان است.

پولس با این عبارات می خواهد به مخاطبین مسیحی اش بفهماند که یک جمع کلیسایی یا مسیحی، خودخواهانه عمل نمی کند، بعبارتی محور انگیزه و فعالیت‌هایشان هرگز موفقیت های شخصی، تعریف و تمجیدهای مردم، یا احساسات رضایت بخش خودشان نیست، بلکه در پی ساخت و ساز یکدیگر تلاش می کنند.

پولس این مطلب را به زیبایی در رومیان ۱۵ : ۲ اینگونه بیان می کند:

رومیان ۱۵ : ۲ پس بهتر است به فکر خشنودی دیگران هم باشیم و فقط به خود نیندیشیم. سعی کنیم کارهایمان تأثیر خوبی بر دیگران بگذارد تا ایمانشان به خداوند تقویت گردد. (ترجمه تفسیری)

و در جای دیگر همین رساله از عیسی مسیح بعنوان یک نمونه و الگو مثال می زند و چنین نتیجه می گیرد که:

رومیان ۲ : ۳ مسیح نیز در پی خوشی و خشنودی خود نبود. کتاب آسمانی درباره او می فرماید: "او آمد تا اهانتهای دشمنان خدا را تحمل کند." (ترجمه تفسیری)

مسیح نیامد تا به او خدمت کنند. هدف از آمدن او این نبود تا برای خود قصری بسازد و مثل حاکمان و سلاطین این دنیا زندگی راحت و مرفحی برای خود بنا کند. بلکه او آمد تا با زندگی فداکارانه و جانبازی خود، برگزیدگان خدا را دریابد و نجات بخشد.

این دقیقاً هدفی است که هر مسیحی باید در زندگی روزمره اش داشته باشد، چون ما از مسیح می آموزیم که چطور فکر و رفتار کنیم.

پولس از باب ۱۱ تا پایان باب ۱۴، اول قرنطیان، مرتب به اجتماع کلیسایی اشاره می کند و سعی دارد اعضای گمراه شده کلیسای قرنتس را متوجه این حقیقت کند، که هدف اصلی از اجتماعات کلیسایی شما، از جمله مشارکتها، پرستشها و عبادتهای کلیسایی، باید بنا، یعنی تشویق، تسلی و اصلاح یکدیگر باشد.

اما متأسفانه هدف و محور اصلی اعضای کلیسای قرنتس برای شرکت در جلسات و مشارکت ها، بخود رسیدن بود. آنها جمع می شدند، تا خودی نشان دهند، حس خوبی بگیرند و خود را بنا کنند (که البته منظور از بنای خود، نه بنای روحانی، بلکه بنای اطلاعاتی و احساسی بود). از این جهت است که پولس در آیات ۲ و ۴ اول قرنطیان ۱۴ به آنها می گوید که.

در جلسات کلیسایی شما، هر که وردخوانی می کند به خیال خودش دارد در روح به اسرار با خدایی تکلم می کند، چون هیچکس سخنش را نمی فهمد و به تصور غلطش گمانش این است که دارد خود را بنا می کند ...

پولس با تاکیدات بسیار در بابهای ۱۲ الی ۱۴ صراحتاً می گوید که این گونه بنا کردن اشتباه و غلط است. مسیحیان باید از اینگونه رفتارهای خودمحورانه یا شخصی، خود را اصلاح کنند و آستین های خود را بالا زده، مشغول بنای کلیسا شوند.

پولس برای مسیحیانی که می خواهند به بنای یکدیگر بپردازند، دو پیش نیاز اصلاحی را مطرح می کند.

اولین پیش نیاز این است که باید نگرشمان را اصلاح کنیم.

بطوریکه در این رابطه می فرماید:

رومیان ۱۴ : ۱۹ پس آن اموری را که منشأ سلامتی و بنای یکدیگر است پیروی نمایید. (ترجمه کلاسیک)

پولس در اینجا می گوید، "هدف ما در ارتباط با سایر مسیحیان باید این باشد که آنچه موجب صلح، آرامش و تقویت آنها می شود را دنبال کنیم. بعبارتی باید از من و خودمحوری آزاد شویم.

از اینجهت عباراتی مانند:

- من در زیر فیض خدا آزاد هستم و هر کاری که بخواهم می کنم. اگر کسی نمی تواند رفتار مرا درک کند به خودش مربوط است. این مشکل اوست نه من.
- هر چه بخواهم می پوشم، می خورم به کسی چه مربوطه
- در پی رضایت و تشویق گروهی از مردم هستم
- برای خودم نام و پرستیژی خاصی بنا می کنم
- و در نهایت طالب نفع خودم هستم

یک مسیحی کتاب مقدسی، باید از این گونه نگرشها آزاد شود، و در پی آنچه باعث ایجاد صلح، آرامش و تقویت سایر مسیحیان، بخصوص نوایمانان است، بکوشد.

دومین پیش نیاز برای کسانیکه می خواهند سایرین را بنا کنند، استفاده از ابزار صحیح است.

یعنی علاوه بر نگرش صحیح ما مسیحیان به ابزار مناسب نیز نیازمندیم.

تنها جایی که می توانیم به ابزار صحیح دستیابی پیدا کنیم، کتاب مقدس است. کتاب مقدس تنها جعبه ابزاریست که ابزارهای صحیح را در اختیار ما می گذارد.

پولس در دوم تیموتاوس ۳ : ۱۶ در این رابطه چنین می گوید:

دوم تیموتاوس ۳ : ۱۶ و ۱۷ تمامی کتب از الهام خداست و بجهت تعلیم و تنبیه و اصلاح و تربیت در عدالت مفید است، تا مرد خدا کامل و بجهت هر عمل نیکو آراسته بشود. (ترجمه کلاسیک)

بنابراین، تنها وسیله ای که به توسط آن می توانیم برای هر عمل نیکو، کامل و آراسته شویم کلام خداست.

از این جهت کلام خدا به شیر و غذای روحانی و حتی اسلحه روحانی تشبیه شده است.

پس هدف اصلی ما از تجمعات کلیسایی، باید بنای یکدیگر، بر مبنای کلام خدا باشد.

کلیسای اولیه نیز با همین هدف و ابزار جمع می شد و رشد کرد.

اعمال ۹ : ۳۱ کلیسا در تمامی یهودیه و جلیل و سامره آرامی یافتند و بنا می شدند و در ترس خداوند و به تسلی روح القدس رفتار کرده، همی افزودند. (ترجمه کلاسیک)

از این آیه می فهمیم که کلیساهای یهودیه، جلیل و سامره، ابتدا در صلح، صفا و تربیت روحانی بنا شدند، بعد در ترس خداوند و تسلی روح القدس تعدادشان افزوده شد. بعبارتی بشارت یک محصول جانبی بود. بنابراین، پیش نیاز بشارت، رشد و بلوغ روحانی اعضای کلیساست.

پس اگر می خواهیم کلیسای سالم، بالغ و پیشرونده ای داشته باشیم باید در بنای یکدیگر بکوشیم.

مشکل اعضای کلیسای قرن نهمین بود، که به بنا و اصلاح یکدیگر اهمیتی نمی دادند و از این جهت بی نظمی و هرج و مرج زیادی در آنجا حکم فرما بود. پولس رسول در این باب می گوید تا با اصلاح اعضای کلیسا از انحرافات، بتوانند عبادت و جمع کلیسایی درست و بنا کننده ای داشته باشند.

بطوریکه در ۲۵ آیه اول این رساله، پولس در رابطه با عطا نبوت و زبانها اصولی را یادآور می شود که طی آن، به شرح برخی ضوابط در رابطه با کاربرد این عطایا می پردازد، و بعد مختصراً به هدف و جایگاه آنان اشاراتی می کند.

حال در ابتدای آیه ۲۶ پیرو آنچه تا کنون گفته شد، کلیسا را تشویق به نحوه صحیح بکارگیری از عطایا، بخصوص عطا تکلم به زبانها می کند.

این روش کار پولس در تمام رساله های دیگرش نیز دیده می شود، بطور کلی او هیچگاه بدون آموزه یا شرح اصول و قواعد، از مسیحیان تکلیف نمی خواست.

بنابراین، تا اینجا او پس از تشریح جایگاه عطای زبانها و هدف آن، اکنون به کاربرد صحیح آن در کلیسا می پردازد و شرح می دهد که چطور باید در پرستش کلیسایی رعایت شود.

پس بیایید از این آیه به بعد، ببینیم که پولس رسول، در رابطه با بکارگیری عطاى زبانها، البته در آن زمان که این عطا متوقف نشده بود، چه روش صحیحی را به اعضای کلیسای قرنتس، می آموزد.

پس توجه شما رو به عبارت "وقتی جمع شوید" در آیه ۲۶ جلب می کنم.

روش کاربرد صحیح عطاى واقعی سخن گفتن به زبانها

اول قرنتیان ۱۴ : ۲۶ پس ای برادران مقصود این است که وقتی که جمع شوید، هریکی از شما سرودی دارد، تعلیمی دارد، زبانی دارد، مکاشفه ای دارد، ترجمه ای دارد، باید همه بجهت بنا بشود. (ترجمه کلاسیک)

با یک نگاه کلی از این آیه می توان به آشفتگی جلسات عبادتی کلیسای قرنتس پی برد. چون وقتی اعضا در کلیسای قرنتس جمع می شدند هر کس در گوشه ای مشغول کار خودش می شد. یکی برای خودش سرود می خواند، دیگری در گوشه ای به زبانی یا زبانها دعا می کرد، یکی دیگر پیام یا مکاشفه ای از خدا را اعلام می کرد و تعلیم می داد.

خلاصه اینکه، جلسه کلیسایی آنها تبدیل به یک آشفته بازار شده بود.

همانطور که قبلاً هم اشاره شد، دلیل این آشفتگی، حماقت و غرور شخصی افراد بود. هر کس به دنبال جلال دادن خود بود. در آنجا کسی به فکر بنای دیگری نبود و اگر یک شخص غیر مسیحی وارد آن جمع می شد، پیش خودش فکر می کرد که اینها دیوانه هستند.

از این جهت پولس از آیه ۲۶ سعی بر اصلاح آنها دارد و اینگونه سخنانش را آغاز می کند.

آیه ۲۶ پس ای برادران ...

قبلاً اشاره شد که معمولاً وقتی پولس جمله ای را با کلمه "پس" شروع می کند می خواهد از مطالبی که قبلاً بیان کرده نتیجه بگیرد. در ضمن واژه "برادران"، صمیمیت او را می رساند و نمایانگر این است که آنچه می خواهد بگوید نه تنها کلام خدا، بلکه آموزه صمیمانه ایست برای هم کیشانی که به اطاعت، اصلاح و رشد روحانی شان تمایل و رغبت دارند.

در ادامه، پولس می گوید که، "مقصود این است که وقتی جمع شوید" ...

آیه ۲۶ ... مقصود این است که وقتی جمع می شوید ...

بعبارتی، او توجه مخاطبینش را به هدف جمع شدن آنها جلب می کند و بعد مطلبش را ادامه می دهد. منظور پولس از جمع شدن همان جلسات کلیسایی است. او همین عبارت را در آیه ۲۳ نیز استفاده کرده که چنین می گوید:

اول قرنتیان ۱۴ : ۲۳ پس اگر فردی بی ایمان و یا کسی که این عطا را ندارد، به جمع شما داخل شود و بشنود که شما همه به زبانهای غیر تکلم می کنید، یقیناً تصور خواهد کرد که دیوانه اید. (ترجمه تفسیری)

پس منظور از جمع شدن، جلسات عبادتی کلیسایی است، آنگاه می گوید در جلسات کلیسایی شما ... هر یکی از شما سرودی دارد ...

آیه ۲۶ هر یکی از شما سرودی دارد ...

یادمانه زمانیکه در خدمت رهبری جلسات پرستشی بودم، یکی ازم درخواست کرد که اگه میشه به فرزندش اجازه بدیم تا در حین جلسه آهنگی رو که یاد گرفته برامون بخونه، بعداً افرادی پیدا شدند که می خواستند در جلسات کلیسایی نوازندگی کنند، شعر بخوانند و غیره . . .

در نهایت تاسف، به این گونه افراد باید گفت که، کلیسا مکان نمایش استعدادهای شخصی نیست.

البته بعضی هم این کار رو با سرودهای کلیسایی می کنند و با برگزاری به اصطلاح کنسرتها و برنامه های بظاهر روحانی، سکویی برای خودنمایی خود بر پا می کنند.

این درست سخنی است که پولس در اینجا به آن می پردازد. البته منظور از سرود در اینجا می تواند، مزامیر و یا سرود روحانی باشد، که در پرستش کلیسایی خوانده می شود.

پولس در اینجا می گوید که اگر قرار باشد که کسی در جمع بلند شود و برای خودش سرودی بخواند و دیگران بهره نبرند، جلسه بهم خواهد خورد، در این صورت باید این کار با نظم و ترتیب خاصی صورت گیرد. بعبارتی، هدف از خواندن یا اجرای سرود، باید بنای کلیسا، یعنی سایر ایمانداران باشد.

به ادامه مطلب توجه کنید که پولس می گوید علاوه بر سرود، . . . هر یکی از شما تعلیمی دارد . . .

آیه ۲۶ هر یکی از . . . شما تعلیمی دارد . . .

اینجا اشاره به کسانی است که در گوشه ای از جلسات می ایستادند و با گروهی به بحث و گفتگو می پرداختند. بعبارتی، هر کس احساس می کرد که عطای تعلیم دادن دارد، با چند نفر مشغول آموزش می شد.

باور کنید که من این تجربه رو هم در کلیسایی داشتم.

بطوریکه در یک جلسه مطالعه کتابمقدس بین هفته، در حین درس، گاهی متوجه می شدم که چند نفر در حال گفتگو با همدیگر هستند. که البته به محض متوجه شدن قضیه، به آنها تذکر می دادم که اگر مطلب خاصی هست که مایلند در موردش صحبت کنند، می توانند بعد از مطالعه، در جمع و یا پس از خاتمه جلسه بطور خصوصی به آن بپردازند.

علاوه بر این دو گروه، یعنی سرود خوانان و تعلیم دهندگان، دسته سومی نیز بودند که از خداوند مکاشفه ای داشتند و مایل بودند که آن را با کلیسا در میان بگذارند.

پولس در آیه ۲۶ ادامه می دهد و می گوید که . . . هر یکی از شما مکاشفه ای دارد . . .

آیه ۲۶ . . . هر یکی از شما . . . مکاشفه ای دارد . . .

ظاهراً این گروه سوم، از آب گل آلود یعنی آشفته بازاری که در جلسه برقرار بود، معرکه می گرفتند و نصیبتی دریافت می کردند. بطوریکه، همزمان با آنانیکه تعلیم می دادند و سرود می خواندند، در جمع ایستاده می گفتند که خداوند می فرماید . . . و از دهان خدا به کلیسا پیام می دادند.

علاوه بر این سه گروه، پولس در ادامه آیه ۲۶، به دو گروه دیگر نیز اشاره می کند.

در رابطه با گروه اول می گوید . . . هر یکی از شما زبانی دارد . . .

آیه ۲۶ هر یکی از ... شما زبانی دارد ...

بعضی معتقدند که در اینجا اشاره به عطای واقعی زبانها دارد و دلیل استفاده مفرد آن، بخاطر ساختار جمله می باشد، بطوریکه چون ضمیر آن مفرد می باشد، به ناچار به جای زبانها از واژه زبانی استفاده کرده است. این مسئله در آیه ۲۷ نیز تکرار شده است.

اول قرنیتان ۱۴ : ۲۷ اگر کسی به زبانی سخن گوید، دو دو یا نهایت سه سه باشند، به ترتیب و کسی ترجمه کند.

پولس در ادامه آیه ۲۶ به آخرین گروه اشاره می کند و می گوید ... هر یکی از شما ترجمه ای دارد ...

آیه ۲۶ هر یکی از شما ... ترجمه ای دارد ...

پس در این جلسه عبادتی کلیسای قرنتس، عده ای هم در گوشه ای مشغول ترجمه کردن زبانها هستند و بعضی هم مشغول بحث و مجادله بر سر صحت و یا کذب ترجمه ها می باشند.

به همین دلیل است که پولس در آیه ۲۳ می گوید اگر شخص غیر مسیحی ای وارد عبادت کلیسایی شما بشود، یقیناً خواهد گفت که شما دیوانه اید.

در هر حال، پولس با تشریح بی نظمی جلسات در آیه ۲۶ قصد دارد از این آیه به بعد، با رهنمودهایش به این آشفتگی خاتمه بخشد، و بهمین منظور، آیه را با عبارت کلیدی ... باید همه بجهت بنا بشود ... خاتمه می دهد.

آیه ۲۶ ... باید همه بجهت بنا بشود.

در رابطه با عبارت کلیدی "بنا"، به تفصیل شرح دادیم که هدف اصلی تمام عطایای روحانی در کلیساست.

پولس از اینجا به بعد به چهار اصل انتظامی در کاربرد عطای زبانها اشاره می کند، که به ترتیب به بررسی آنها می پردازیم.

چهار اصل انتظامی در کاربرد عطای زبانها

اولین اصل انتظامی، این است که عطا در کنترل صاحب آن می باشد.

آیه ۲۷ ...

(۱) کاربرد عطا در کنترل حامل آن است

در آیه ۲۷ چنین می خوانیم:

اول قرنیتان ۱۴ : ۲۷ اگر کسی به زبانی سخن گوید، دو دو یا نهایت سه سه باشند، به ترتیب و کسی ترجمه کند. (ترجمه کلاسیک)

در اینجا اشاره به عطای واقعی است چون اولاً پولس هیچگاه کلیسا را تشویق به استفاده عطای غیر واقعی نمی کند و دلیل دیگرش نیز ساختار دستوری آن در زبان اصلی است. همانطور که قبلاً هم اشاره شد، اشاره مفرد در اینجا به

دلیل مفرد بودن ضمیر فاعلی آن یعنی "کسی" است، بنابراین، نویسنده به ناچار از عبارت مفرد "زبانی" استفاده کرده است.

حال بپردازیم به روش کاربردی ای که پولس آموزش می دهد.

آیه ۲۷ ... دو دو یا نهایت سه سه باشند ...

لازم است که توجه شما را به دو نکته جلب کنم، اول اینکه عطایایی که توسط خدا دریافت می شوند در کنترل صاحب آن هستند. روح القدس هیچگاه کسی را از کنترل خارج نمی کند و نظم جلسه را بهم نمی زند. نکته دیگر اینکه روح خدا هیچگاه افرادی را که خارج از کنترل هستند، به کار نمی گیرد.

یعنی، روح القدس هیچگاه کسانی که ناخداگاه حرکتی مانند رقص، پایکوبی، خواندن، خندیدن، غلطیدن روی زمین، و یا هر رفتار غیرعادی دیگری از خود نشان می دهند، را بکار نمی گیرد.

قبلاً هم شرح دادیم که این گونه رفتارها مختص پرستش بت پرستان بود.

بنابراین، شخصی که دارای عطای تکلم به زبانهاست، باید اول از بودن مترجم و دوم، از بی ایمانی که پیام به او مربوط می شود، مطمئن شود، آنگاه، پس از حصول اطمینان، می تواند پس از رعایت نظم به زبانها سخن بگوید.

در واقع زبانها خطاب به بی ایمانی که حضور دارد، گفته خواهد شد، و ترجمه زبانها، خطاب به کلیسا برای بنای ایمان داران است.

باید توجه داشت که در این روش، پولس کلیسا را به دو یا سه نفر محدود می کند. بنابراین، در هر جلسه، ۲ یا ۳ نفر با رعایت ترتیب به زبانها سخن می گویند، آن هم در حضور یک مخاطب غیر مسیحی، و شخص دیگری، برای اعضای کلیسا ترجمه می کند.

دومین اصل انتظامی در کاربرد عطایای روح القدس کاربرد ترتیبی و منظم آن است.

۲) عطا کاربرد ترتیبی و منظم دارد

آیه ۲۷ ... به ترتیب ...

همانطور که قبلاً هم اشاره شد، جلسات عبادتی کلیسای قرن نهم، پرستش، بدون رعایت ترتیب خاص، بطور نامنظم انجام می شد. پولس با بکار بردن کلمه، ... به ترتیب ... در آیه ۲۷، تاکید بر رعایت نظم در عبادتهایشان دارد.

البته نظم و ترتیب در کاربرد تمام عطایای روح القدس باید رعایت شود.

پولس در خاتمه آیه ۲۷ به ترجمه زبانها اشاره می کند که سومین اصل انتظامی آن می باشد.

۳) عطای زبانها با عطای ترجمه زبانها کاربرد دارد

آیه ۲۷ ... و کسی ترجمه کند.

در اینجا یک نکته مهم حائز اهمیت است که بدانیم.

در زبان اصلی، یعنی یونانی این آیه به واژه "یک نفر"، تاکید شده، که در فارسی "کسی" ترجمه شده است.

علت این مطلب این است که در کلیسای قرن‌تس وقتی شخص یا اشخاصی به زبانها یا زبانی سخن می‌گفتند، بر سر ترجمه آن رقابت بود و افراد سعی می‌کردند که خود را جلو بیاندازند و ترجمه خود را مطرح کنند. در نتیجه بر سر ترجمه‌ها بحث و جدل می‌شد. اما پولس با مطرح کردن این اصل، که فقط یک نفر ترجمه کند، مشخص می‌کند که ۲ یا ۳ نفر به زبانها سخن بگویند، اما فقط یک نفر ترجمه کند.

حال ممکن است بپرسید اگر مترجمی یافت نشد چه باید کرد؟ پاسخ را می‌توانیم در آیه بعد بیابیم.

در آیه ۲۸ به اصل چهارم می‌رسیم که آن را، اصل خاموش ماندن نامیدیم.

آیه ۲۸ ...

۴) عطای زبانها در نبود ترجمه، خاموش باشد

اول قرن‌تس ۱۴ : ۲۸ اما اگر مترجمی نباشد، در کلیسا خاموش باشد و با خود و با خدا سخن گوید. (ترجمه کلاسیک)

در اینجا پولس می‌گوید که اگر مترجمی نباشد، شخصی که دارای عطای زبانهاست باید خاموش بماند. حال شاید بپرسید که

"اگر مثلاً در کلیسای روم یک یهودی بی‌ایمان وارد شد و کسی عطای سخن گفتن به زبان یهودی را داشت اما هیچ ایمانداری که عطای ترجمه داشته باشد در آنجا حضور نداشت باید چه کند؟"

پاسخ خیلی ساده است. مطابق با این آیه، دلیل نبود مترجم باید خاموش باشد. بخاطر اینکه هدف اولیه این عطا، بنای کلیساست. بنابراین اگر مترجم حضور نداشته باشد، کلیسا بنا نخواهد شد. پس آنکه عطای زبانها دارد باید سکوت کند و در تفکر با خدای خود راز و نیاز نماید.

یک نکته قابل توجه در اینجا این است که، از این آیه می‌توانیم بفهمیم، که اعضای کلیسای قرن‌تس می‌دانستند که چه کسی در بین آنها عطای ترجمه زبانها را داراست. به همین دلیل هر وقت او در جلسه حضور نداشت، کسی نمی‌توانست به زبانها سخن بگوید و می‌بایست خاموش بماند.

از آیه ۲۹ به بعد پولس رسول به مسئله نبوت می‌پردازد.

دلیل این مطلب این است که در کلیسای قرن‌تس این مطلب به اندازه مطلب زبانها مسئله بحث‌انگیزی بود. اعضای کلیسای قرن‌تس علاقه زیادی به ابراز پیامهایی داشتند که از خداوند گرفته بودند.

بنابراین پولس در این رابطه نیز رهنمودهایی در قالب چهار اصل انتظامی در کاربرد عطای نبوت در کلیسا بیان می‌کند که از این قرارند.

چهار اصل انتظامی در کاربرد عطای نبوت

اولین اصل انتظامی، اصل محدودیت دو یا سه نبی می‌باشد.

آیه ۲۹ ...

(۱) اصل محدودیت دو یا سه نفر / آیه ۲۹

اول قرن‌تین ۱۴ : ۲۹ و از انبیا دو یا سه سخن بگویند و دیگران تمیز دهند. (ترجمه کلاسیک)

پولس در رابطه با عطای نبوت نیز به اصل محدودیت دو یا سه نفر اشاره می‌کند، و می‌گوید که تعداد ۲ یا ۳ نفر برای نبوت یا اعلان کلام خدا در یک جلسه کفایت می‌کند.

قبلاً درباره انبیای عهدجدید صحبت کردیم، و گفتیم که واژه یونانی *prophemi* به مفهوم سخن گفتن در جمع می‌باشد که به فارسی نبی ترجمه شده است. این کلمه در عهدجدید به کسانی اطلاق می‌شود که در مقابل مردم می‌ایستند و پیام خدا را اعلام می‌کنند.

در آن زمان این کار به دو روش صورت می‌گرفت.

روش اول، افرادی بودند که مکاشفه خدا را برای اولین بار بیان می‌کردند. انبیای عهدعتیق و رسولان عهدجدید از این دسته بودند که پس از نگارش ۶۶ کتاب کتابمقدس، رسالت آنها به اتمام رسید.

اما، روش دوم در عطای نبوت، تعلیم و موعظه پیام نبوتی کلام خدا به مردم، توسط کشیشان و خادمین عیسی مسیح است که اکنون نیز ادامه دارد.

پولس با اشاره به این مطلب می‌گوید که، جلسات عبادتی باید به گونه‌ای تنظیم شوند که حداقل دو یا سه نفر پیام خدا را به کلیسا اعلام کنند.

انبیای عهدجدید، نقش بنیادی در شکل‌گیری و بنای کلیسای اولیه داشتند، که پس از عصر رسولان دیگر اثری از آنان دیده نشد.

از این جهت است که پولس رسول در رسالات اول و دوم تیموتاوس و رساله به تیتوس، در رابطه با امور کلیسایی، هیچ اشاره‌ای به نقش نبی نمی‌کند، اشارات او در این رسالات فقط به مشایخ، اسقفان، خادمین و کشیشان است.

این موضوع به این دلیل است که، در زمان نگارش آن رسالات، نقش انبیا از میان برداشته شده بود.

در افسسیان ۲ : ۲۰ می‌خوانیم که انبیا برای کلیسا نقش زیربنایی‌ای ایفا می‌کردند که به آن دوره تعلق داشتند.

افسسیان ۲ : ۲۰ بر بنیاد رسولان و انبیا بنا شده‌اید، که خود عیسی مسیح سنگ زاویه است. (ترجمه کلاسیک)

انبیای عهدجدید، گاهی مطلبی را از قبل تهیه و برای مسیحیان بازگو می‌کردند و گاهی مستقیماً از خداوند مکاشفه‌ای را دریافت کرده و به کلیسا اعلام می‌نمودند.

در هر حال، پولس می‌گوید که در آن زمان فقط ۲ یا ۳ نبی در هر جلسه می‌توانست پیامش را اعلام کند، دلیلش نیز رعایت نظم و ترتیب در جلسات بود.

دومین اصل انتظامی در رابطه با کاربرد عطای نبوت سنجش و قضاوت است.

(۲) اصل سنجش و قضاوت / آیه ۲۹

آیه ۲۹... و دیگران تمیز دهند.

منظور پولس در اینجا این است که، انبیا یا واعظین دیگر باید جلوی آنهائیکه قرار است نبوت کنند، بنشینند و پیامشان را ارزیابی کنند.

احتمالاً اشارهٔ پولس در اینجا به استفادهٔ عطای تمیز ارواح در اول قرن‌تین ۱۲: ۱۰ نیز همین مطلب می باشد.

این نکتهٔ بسیار حساسی است که باید به آن توجه داشت. هر سخنی که از طرف خدا در کلیسا بیان می شود، باید مورد ارزیابی قرار بگیرد.

کلیسا نباید مکانی باشد که هر کس بخود اجازه دهد، بیاید و هر سخن کاذبانه ای را از طرف خدا به مردم اعلام کند. باید یک روش و سیستم منظمی وجود داشته باشد که جلوی بی نظمی در این رابطه را بگیرد و البته این سیستم، اصل صحیحی بود که باعث نظم در جلسات می شد.

سومین اصل انتظامی در رابطه با کاربرد عطای نبوت، سکوت اختیار کردن است.

(۳) اصل سکوت اختیار کردن / آیهٔ ۳۰

در آیهٔ ۳۰ چنین می خوانیم:

اول قرن‌تین ۱۴ : ۳۰ و اگر چیزی به دیگری از اهل مجلس مکشوف شود، آن اول ساکت شود. (ترجمهٔ کلاسیک)

پولس در اینجا می گوید که اگر نبی ایی در جلسهٔ کلیسایی در حال اعلام پیامی از طرف خداست و در حین پیام او، شخص دیگری پیامی تازه ای از خدا دریافت کند، آن شخص اول باید سکوت اختیار کرده جلسه را به شخص دوم واگذار نماید، تا پیام جدید به گوش شنوندگان برسد.

نکتهٔ حائز اهمیت این است که، پیام نبوتی، لزوماً نباید یک مکاشفهٔ دست اول باشد. بطوریکه، ما در کلام خدا پیامهایی داریم که بارها تکرار شده اند، پیامهایی که در کلیسا موعظه می شد نیز لزوماً مکاشفات دسته اول نبودند.

بنابراین، در اینجا شخص اولی که در حال بازگو کردن پیام خداست می تواند شخصی باشد که در حال تکرار کردن پیامی از کتاب مقدس باشد، اما شخص دوم که مکاشفه دریافت می کند شخصی است که تازه مکاشفهٔ جدیدی از خداوند دریافت کرده و باید با مردم در میان بگذارد.

چهارمین اصل انتظامی در رابطه با کاربرد عطای نبوت، رعایت نظم در اعلام نبوتهاست.

(۴) رعایت نظم در اعلام نبوتها / آیات ۲۹ و ۳۰

نکتهٔ کلیدی دیگر در این آیه و البته آیهٔ قبلی (یعنی آیات ۲۹ و ۳۰)، کنترل یا ادارهٔ امور است. باید در نظر داشته باشیم که عطایای روح القدس هیچ گاه خارج از کنترل عمل نمی کنند.

بنابراین، هر کس قادر به رعایت نظم و کنترل کار می باشد، و هیچ بی نظمی ای در کار نخواهد بود.

پولس در ادامهٔ مطلب چنین می گوید:

آیه ۳۱ ...

اول قرن‌تین ۱۴ : ۳۱ زیرا که همه می‌توانید یک یک نبوت کنید تا همه تعلیم یابند و همه نصیحت پذیرند.
(ترجمه کلاسیک)

نتیجه چنین نظامی همیشه آموزش و آرامش خواهد بود. از آنجائیکه هیچ کس از بی نظامی بنا نمی‌شود، باید تلاش نمود تا همه فعالیت‌ها تحت کنترل و نظم روح القدس آورده شود تا بهترین نتیجه برای بنای کلیسا حاصل شود.
پولس در این رابطه می‌فرماید:
آیه ۳۲...

اول قرن‌تین ۱۴ : ۳۲ و ارواح انبیا مطیع انبیا می‌باشند. (ترجمه کلاسیک)
او با این سخن، برای هیچ کس بهانه‌ای باقی نمی‌گذارد تا بخواهد با بی‌نظمی در کلیسا رفتار کند.
در آیه بعد می‌خوانیم که:
آیه ۳۳ ...

اول قرن‌تین ۱۴ : ۳۳ زیرا که او خدای تشویش نیست بلکه خدای سلامتی، چنانکه در همه کلیساهای مقدسان.
(ترجمه کلاسیک)

این آیه را می‌توانیم آیه کلیدی مربوط به تمام این فصل یعنی اول قرن‌تین ۱۴ بنامیم.
حال می‌توان متوجه حساسیت قضیه شد، چون یک جلسه کلیسایی باید معرف شخصیت خدا باشد.
ما ایرانی‌ها وقتی برای اولین بار به میهمانی دعوت می‌شویم، به اولین موردی که دقت می‌کنیم، نظافت، و نظم و انضباطی است که در آن منزل برقرار است، بعد می‌گوییم، آفرین عجب زن خانه داریست، همه چیز سر جای خودش است.

پولس می‌گوید ما مسیحیان، با این روش، یعنی رعایت نظم و هماهنگی در جلسات کلیسایی، احترام و محبت خدا را به دنیا معرفی می‌کنیم.

پس از این، پولس به چند نکته در مورد زنان کلیسای قرن‌تس اشاره می‌کند و چنین می‌گوید:
آیه ۳۴ ...

اول قرن‌تین ۱۴ : ۳۴ و زنان شما در کلیساها خاموش باشند زیرا که ایشان را حرف زدن جایز نیست بلکه اطاعت نمودن، چنانکه تورات نیز می‌گوید. (ترجمه کلاسیک)

حال ممکنه بعضی از شما پرسید که:

- چرا پولس موضوع رو از عطایا به زنان تغییر می‌دهد؟

- مشکل پولس با زنان چیست؟

- اصلاً این آیات چه ارتباطی با عطای تکلم به زبانها دارد؟

برای پاسخ به این گونه سوالات باید یادآوری‌ای در مورد مشکل زنان کلیسای قرن‌تس داشته باشیم.

در آن زمان، زنان کلیسای قرن‌تس تحت تاثیر یک جنبش اجتماعی زن سالار، در مسئولیتهای خانوادگی و کلیسایی، ایجاد اغتشاش و بی‌نظمی کرده بودند.

بطوریکه بسیاری از آنها جایگاهشان را ترک کرده و کانون خانواده را بهم زده بودند. تلاش آنان بیشتر بخاطر این بود که جای مردان را در جامعه بگیرند، و به همین دلیل بحث و جدل زیادی در جلسات به راه می‌انداختند، بطوریکه، مشکل سو استفاده از عطایای روحانی بیشتر بر سر زنان در کلیسا بود.

این زنان بودند که در جلسات پرستشی بلند سرود می‌خواندند، به زبانها دعا می‌کردند، نبوت، مکاشفه و تعلیم می‌دادند و خلاصه کلیسا را بهم زده بودند. البته همانطور که در آیه ۳۳ بیان شده این مشکل فقط مختص کلیسای قرن‌تس نبود بلکه تمام کلیساها درگیر این جنبش شده بودند.

از این جهت است که وقتی پولس در باب ۱۱ این رساله دارد در مورد رعایت نظم در جلسات عبادتی اشاره می‌کند، مواردی را به آنها متذکر می‌شود.

از این جهت پولس پس از اشاره به رعایت نظم در جلسات، لازم می‌داند که زنان کلیسای قرن‌تس، نکاتی را از زبان رسول خدا بشنوند و اطاعت کنند.

جالب است که امروزه نیز ما شاهد تکرار تاریخ هستیم.

بطوریکه، در تاریخ کلیسا، اولین کسی که در نهضت پنطیکاستی به زبانها تکلم کرد، در سال ۱۸۹۶ میلادی، زنی به نام خانم Angeles Ozman، یکی از دانشجویان آقای Charles Fox Parham در مدرسه کتابمقدس Bethel Bible School واقع در شهر توپیکای ایالت کانزاس آمریکا، بود.

پس از آن واقعه که باعث، به اصطلاح یک بیداری روحانی شد (که البته من نامش رو بهتر می‌دانم یک رسوایی روحانی بگذارم) زنانی برای خدمات روحانی دستگزاری شدند و سازمانهای بزرگ خدماتی و کلیساهای بزرگ اداره کردند که از جمله خانم Aimee Semple McPherson موسسه فرقه پنطیکاستی Four Squar، خانم Kathryn Kuhlman، خانم Mary Baker Edie، بنیانگذار فرقه کاذب کرسنتین ساینس و بسیاری دیگر از این قبیل می‌باشند. البته توجه داشته باشید که هدف من در اینجا پائین آوردن نقش زن در جامعه نیست، بلکه اشاره من به تاثیر انحرافات است که نقش زن در جامعه، بخصوص کلیسا و خانواده داشته.

نکته دیگری که باید در نظر داشت، اشاره پولس به عهدعتیق در آیه ۳۴ می‌باشد که به احتمال قریب به یقین از پیدایش ۳ : ۱۶ می‌باشد که می‌فرماید:

پیدایش ۳ : ۱۶ او (آدم) بر تو (حوا) حکمرانی خواهد کرد. (ترجمه کلاسیک)

بعبارتی از همان ابتدای آفرینش، طرح خدا برای کانون خانواده این بوده که زن تحت رهبری شوهرش زندگی کند. پولس رسول در رساله اول تیموتاوس ۲ : ۱۱ - ۱۴ در این رابطه اینگونه شرح می‌دهد.

اول تیموتاوس ۲ : ۱۱ - ۱۴ زنان باید در سکوت و با اطاعت کامل به فراگیری مسایل روحانی بپردازند. اجازه نمی‌دهم زنان به مردان چیزی یاد دهند و یا بر آنان مسلط شوند. زنان باید در جلسات کلیسایی ساکت باشند.

علت این امر آنست که خدا نخست "آدم" را آفرید و بعد "حوا" را. و این آدم نبود که فریب شیطان را خورد، بلکه حوا فریب خورد و گناه کرد. (ترجمه تفسیری)

حکم پولس در اینجا، یک نظر شخصی، محدودیت فرهنگی یا اجتماعی نیست، بلکه همانطور که در اینجا نوشته شده، بخاطر این است که در ابتدا آدم آفریده شد، بعد حوا، و اینکه اول حوا فریب خورد.

بنابراین می توان نتیجه گرفت که، طرح اولیه خدا در آفرینش این بود که زن در حاکمیت شوهرش زندگی و از او اطاعت کند. نمی توان این قانون خدا را، که مبنای قانون خانواده است، نادیده گرفت.

پولس در ادامه سخنانش در آیه ۳۵ می گوید:

آیه ۳۵ ...

اول قرنیتان ۱۴ : ۳۵ اما اگر می خواهند چیزی بیاموزند، در خانه از شوهران خود بپرسند، چون زنان را در کلیسا حرف زدن قبیح است. (ترجمه کلاسیک)

ترجمه هزاره نو: برای زن شایسته نیست در کلیسا سخن بگوید

ترجمه مزده: گفتگوی زنها در مجالس کلیسا شرم آور است

ترجمه تفسیری: صحیح نیست که زنان در مجالس کلیسا اظهار نظر کنند

واژه یونانی *aischros* که به فارسی قبیح ترجمه شده دقیقاً به مفهوم "نقص خلقت" (مثل نقص عضو) می باشد. عبارتی، از همان ابتدای خلقت، این طرح خدا نبوده که زنها حاکم و رهبر باشند، این مسئله در کار خدا، بعنوان یک نقص و انحراف محسوب می شود.

پس، طرح خدا از ابتدا این بوده که مرد همسرش را محبت و رهبری کند و زن، شوهرش را احترام و اطاعت نماید و بدین ترتیب (نظم و ترتیب)، آشکارا ذات خود را در کلیسا ظاهر می کند.

و بدیهی است که، کلیسایی که این نظم را رعایت نکند، قانون خدا را نقض کرده است.

زنان در کلیسای قرنتس با مطرح کردن سوالات، و بحث و جدل بر سر پیامی که انبیا اعلام می کردند، جلسات را بهم می ریختند.

از این جهت خدا از زبان پولس رسول در مورد نقش زنان در کلیسا بسیار جدی سخن می گوید، بطوریکه در آیه ۳۶ بطور کنایه چنین می گوید:

آیه ۳۶ و ۳۷ ...

اول قرنیتان ۱۴ : ۳۶ آیا کلام خدا از شما صادر شد یا به شما به تنهایی رسید؟ (ترجمه کلاسیک)

ترجمه هزاره نو: آیا کلام خدا از شما سرچشمه گرفته یا تنها به شما رسیده است؟

ترجمه مزده: آیا گمان می کنید که پیام خدا از شما شروع شده است؟ و یا پیام او تنها به شما رسیده است؟

ترجمه تفسیری: آیا با این مطالب مخالفید؟ یا شاید فکر می کنید که فقط شما اراده خدا را می شناسید و بس؟ در اینصورت در اشتباه هستید!

به این مفهوم که نباید با کلام خدا صلیقه ای برخورد کرد، یا با نظر شخصی به آن نگاه کرد.

در واقع، پولس توجه زنان را به این حقیقت جلب می کند که آنها با یک مسئله فرهنگی، ایده لوژیکی یا عقیده شخصی روبرو نیستند، بلکه با کلام مقتدر خدا، که موظف به اطاعت از آن هستند.

در خاتمه، پولس در آیه ۳۷ همه را مخاطب قرار می دهد و با قاطعیت چنین می گوید:

اول قرنیتان ۱۴ : ۳۷ اگر کسی خود را نبی یا روحانی پندارد، اقرار بکند که آنچه به شما می نویسم، احکام خداوند است. (ترجمه کلاسیک)

پولس در اینجا، به مخاطبینش می گوید که اگر در بین شما کسی ادعا می کند که نبی یا صاحب عطا روح القدس (عطا زبانها) است، باید اقرار کند که آنچه نوشته ام، احکام خداوند می باشد.

پس اگر خواننده ای عطایی دارد و آن عطای واقعی است، باید سخنان پولس را از خداوند بداند و اگر سخنانش را بپذیرد باید عطایش را مطابق با اصولی که مطرح کرده بکار بگیرد.

اما، از طرف دیگر اگر خواننده سخنان پولس را از خدا نداند، پس معلوم میشود که عطای او واقعی نیست.

سخن پولس چنان قاطع و محکم است که جایی برای سوال باقی نمی گذارد.

این یکی از بزرگترین ادعاهای پولس، مبنی بر الهامی بودن سخنانش است.

ولی از آنجائیکه او می داند بعضی که عطای واقعی را ندارند، سخنانش را نخواهند پذیرفت، در آیه بعد می گوید:

اول قرنیتان ۱۴ : ۳۸ اما اگر کسی جاهل است، جاهل باشد. (ترجمه کلاسیک)

به این مفهوم که اگر کسی حرف مرا نمی پذیرد، معلوم است که عطای واقعی را ندارد و در جهالت خود خواهد ماند.

آیات ۳۹ و ۴۰ ...

پولس در دو آیه ۳۹ و ۴۰ از مبحث عطای روحانی چنین نتیجه گیری می کند.

اول قرنیتان ۱۴ : ۳۹ - ۴۰ پس ای برادران، نبوت را به غیرت بطلبید و از تکلم نمودن به زبانها منع مکنید.

لکن همه چیز به شایستگی و انتظام باشد. (ترجمه کلاسیک)

بنا به آنچه او در آیه سه نتیجه می گیرد، عطای نبوت باعث بنا، نصیحت و تسلی کلیسا می باشد، به این دلیل از مخاطبین می خواهد که با غیرت در طلب این عطا باشند،

اما اگر کسی دارای عطای واقعی تکلم به زبانهاست، با توجه به کاربرد صحیح آن، او را از تکلم کردن به زبانها منع نکنند.

توجه داشته باشید که در آن دوره، هنوز عطای واقعی تکلم به زبانها فعال بود. اما همانطور که قبلاً هم گفته شد، در زمان حاضر این عطا کاربرد ندارد.

در هر صورت، هر عملی در کلیسا باید در جایگاهش با نظم و ترتیب برای بنای کلیسا و جلال خدا صورت گیرد. امروزه، اجتماعات، جلسات و عبادتهای کلیسایی ما نیاز به یک تغییر، تحول و دگرگونی اساسی دارند. کلیساها و مراکز آموزشی مربوط به آنها، باید از وضعیت برنامه های سرگرم کننده، تفریحی و حتی آموزشی ایی که فقط احساسات و افکار ما را قلقلک می دهند، خارج شده به اصلاح، تربیت و پرورش مسیحیان مشغول شوند.

از این جهت ما مسیحیان باید انعطاف پذیر و راغب به تعلیم، تربیت، جوابگویی و اصلاح باشیم.

دوستان گرامی، در اینجا، مطالعه مجموعه شناخت عطایای روحانی و کاربرد آنها را به پایان می رسانیم، امیدواریم که این مجموعه دروس باعث برکت و تشویق شما در ایمان و زندگی مسیحی تان شده باشد.

در پناه خدا، اوقات خوبی رو همراه با سلامتی برایتان آرزو می کنیم.

فیض و برکت خدا با شما باشد و بماند.